

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. augusztus 3.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

DE AZ ÚR MELLETTEM ÁLLOTT

Köszöntés igéje: Zsoltár 73,25-26

Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kösziklája és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindörökké!

Énekek: 121; 230

Lekció: 2Timótheus 4,16-18

Alapige: 2Timótheus 4,16-18

Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak; ne számíttassék be nekik. De az Úr mellettem állott, és megerősített engem; hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok: és megszabadultam az oroszlán szájából. És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az ő mennyei országára; akinek dicsőség örökkön örökké! Ámen.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, isteni személyednek a titka nagysága hódolatra és imádatra szólított és szólít bennünket a zsoltárt énekelve is. És magasztalunk, hogy nagyon közel jöttél mégis, pontosan, amiről énekelhettünk is a zsoltárban. Áldunk, hogy te nem távol vagy, hanem közel. Köszönjük neked, hogy nem csupán tetteidben, hanem mindenképpen a te igéd által is Szentlelked és igéd által velünk vagy. És akkor még nem szóltunk az Úr Jézusról, drága Megváltónkról, aki megtartó is nekünk. Áldunk téged, hogy őbenne jöttél a legközelebb. És köszönjük neked, hogy így lehet nekünk is személyes szeretetkapcsolatunk veled nemcsak e földön, hanem mindörökre.

Kérünk, hogy azokat a testvéreinket, akik gyászolnak ezen a héten is, vigasztaljad, erősítsed. Áldunk, hogy nemcsak e földi életre, hanem mindörökre megtartó vagy. Köszönjük, hogy a tiednek a meghalás nyereség.

DE AZ ÚR MELLETTEM ÁLLOTT

És kérünk arra, hogy mindazok, akik halálos betegen fekszenek a kórházi ágyon a kórházban is, vagy otthon, ők is hadd éljék át a te közelségedet. Urunk, köszönjük, hogy az élet legnehezebb óráiban is, napjaiban is te közel vagy a tieidhez.

És imádkozunk azokért, akik nem ismernek és így haldokolnak talán. Hálat adunk, hogy te az utolsó órákban is szólhatsz. Urunk, te ennyire irgalmas vagy. Kérünk téged, hogy akik tieidként kell, hogy legyünk jelen hitben még nem járók halálos ágya mellett, ott is reménységgel tekintsünk rád.

És hadd köszönjük meg neked a hétköznapiakban megtapasztalt gondoskodásodat. Csak a mai nap is mennyi mindent segítettél elvégezni. Köszönjük, hogy te mindig ott vagy velünk a munkában is, a pihenésben, a szabadságos idő alatt, és itt a gyülekezet közösségében is.

És köszönjük, hogy mi azért is jöhettünk ide, hogy a te igédet hallgassuk. Hálat adunk neked, hogy te szólni akarsz, mi meg szeretnénk figyelni. És köszönjük, hogy munkálkodol majd. Lélekben is és fizikailag hadd csendesedjünk el te előtted, Atyánk, Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Az Úr megadta, hogy az első gyerekhéten is lehetett számháborúzni a neszmélyi púpon. És átérettük, átértük annak az izgalmát is, amikor valamelyik kisgyermek egyedül maradt a háborús helyzetben, és ilyenkor egyedül maradni a bozótosban, az akármilyen védett helynek is tűnő sűrű bozóttban, de ha jön az ellenfél, az ellenfél csapatainak a sokasága, akkor nem jó egyedül lenni. És ilyenkor nagyon nagy kiváltság, hogyha az egyik társ – főleg, ha ő felnőtt is, a legjobb harcos a számháború tekintetében – odaszalad, odaugrik, akkor már nem egyedül van a kisgyermek sem, akkor már nincs mitől félni, akkor már a számok leolvasását is együtt élik át, hogyha kilövik őket. De általában ilyenkor a győzelem öröme szokott következni. Játék gyerekek számára is, de megtapasztalni annak az egyszerű igazságát, hogy milyen jó a másik közelsége.

Ovasva ezt a szakaszt, és az asszonytestvérekkel a keddi bibliaórán a 9. vers-től kezdődően különösen is megvizsgáltuk mindazokat, hogy kik voltak Pál számára lelki testvérként jelenlévők, lehetőségként jelenlévők.

A bibliai kijelentésnek a mostani része, szakasza viszont arra utal, amikor egyedül az Úr. Az Úr megerősítő jelenléte. Szolgálója az élete vége előtt áll, viszont kiderül, hogy addig is, amíg nem jön el az élete vége, vagy a szolgálata vég-ső lezárása, addig is a leghétköznapibb dolgokban átélhesse ő az Úrnak a jelenlétét.

Az ókori levelek szokásos levélzáró formája ez, a végén ír néhány személyes dolgot, köszöntéseket, ír magáról is az apostol most is. Mi is, ha abban az időben éltünk volna, akkor nem e-mailen vagy valami Messengeren kapnánk ezeket a sorokat, hanem levélben. Timótheus is így kapta meg. Szeretném kiemelni tehát, nagyon egyszerű hétköznapi élethelyzetekre gondoljunk, amikor Pál apostol az élete, meg a szolgálata végén valamit szeretne kiemelni a levele

végén. Ez az Úr Lelkétől ihletett levél – ez nem kérdés –, de benne van az apostolnak is a személyes érzése, életérzése. És ennek a részeként beszél tehát erről, hogy mit is jelent számára az Úr jelenléte és az ő megerősítő volta.

Nagyon vágyakozott a testvéri megerősítésre is, de az is látszik, hogy ha az nem lenne, ha egyetlen lelki testvér sem lehetne jelen, énvelem mostantól fogva akkor is ott van az Úr. A szolgáló élete vége, illetve a szolgálata vége kapcsán is igaz ez, de az üzenetben még arra is gondoljunk, amikor a mi szolgáló életünknek lehet, hogy éppen csak a kezdete van, ha valaki közületek mostanában kezd szolgálni valami új dologban, valamiben. A szolgáló életünknek is sokféle szolgálati lehetősége lehet, a kezdetekre nézvést és egyáltalán, ha az Úrnak bármit is végzünk bármilyen formában is, ott is igaz ez. Azt gondolom, ebben egyet értünk mindannyian: „de az Úr mellettem állott, és megerősített engem” – ez egy nagyon bátorító gondolat minden hívő embernek, a szolgálóknak különösen is.

Mit jelent ez, hogy „de az Úr mellettem állott, és megerősített engem”? Mit jelentett ez Pálnak; mit jelentett a szolgálata lezárása kapcsán is; aztán pedig azt vizsgáljuk meg, hogy ha mindez igaz volt a múltra nézve, akkor a jelenében és a jövőjére gondolva hogyan is tapasztalja meg ennek az Úrnak a jelenlétét és megerősítését nagyon konkrétan valóban.

A 6-8. versek a Timótheushoz írt 2. levél legismertebb aranymondásai közé tartoznak. Általában a 7. versre szoktunk úgy jobban gondolni: „Ama nemes harcot megharcoltam,...” – és ti is tudnátok mondani a folytatást. De előtte a 6.-ban az is ott van, hogy: „Mert én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott.” Aztán beszél a nemes harcáról, a szolgálatáról, meg arról, hogy amikor eljön majd az Úr, a Bíró, akkor neki milyen dicsőségben és milyen jutalomban lesz része.

És lehetne azt mondani – és erre gondoltam mindenképp készüléskor –, hogy igazából a 8. verssel is befejeződhetett volna ez a bibliai levél, mert olyan szép lezárás, hogy az apostol elmondja, hogy készül az Úr elvinni, én mindent elvégeztem, vár rám a korona. De az ókori levelekben vannak szokásos lezárási formulák, illetve az Úr nem úgy akarja befejezni az ő szolgálója élete bemutatását, hogy nézzük meg, hogy hogyan gondolkodhat az élete előtt valamikor, amikor kimondja azt, hogy kész vagyok elmenni, hanem a rákövetkező napokban, hetekben, hónapokban vagy években. Az egyháztörténelem, a hagyomány úgy tartja, hogy ezután nem sokkal az apostol hazament az Úrhoz, befejezte valóban a szolgálatát, erre is utal. De a gondolat az üzenet szempontjából lehetnek órák, napok, hetek, hónapok, évek, amikor a hívő ember egy ilyen bátor mondat után is – „ama nemes harcot megharcoltam,...” – folytatja az életét és szolgál még itt az Úrnak. Dicső vég boldog hitvallása, de addig is, amíg az nem következik be, mindenképpen legyen egy nagyon boldogító megerősítés.

És itt hangsúlyos, hogy ír arról, hogy neki milyen fontosak a testvérek, akiket vár is – Timótheust is kéri, hogy hamar menjen hozzá. De ami még fontosabb a mostani szakaszban, hogy igen ám, ha nem is jönne senki, ha teljes mértékben egyedül maradnék is, akkor is az Úr mellettem lenne, mert ezt megta-

DE AZ ÚR MELLETTEM ÁLLOTT

pasztaltam, és erről ír: „Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak; ne számíttassék be nekik. De az Úr mellettem állott...”

„De az Úr...” – az ókortól kezdődően az írásmagyarázók úgy értelmezték ezt a kijelentést, hogy itt valószínű, Pál apostol az első római fogságára gondolhat, aminek a jellemzőiről már az Apostolok cselekedeteiről írott könyv végén is olvashatunk, illetve tudhatunk meg információkat a börtönből írt levelekből, a Filippi levélre, Efézusi levélre gondoljunk például. És ez esetben arról lehet szó, hogy miközben ott kellett lennie a kihallgatásán, akkor egyedül volt fizikai értelemben, senki nem volt mellette. És az is kiderül, hogy ez egy picit fájó volt azért neki, de jelzi, hogy nem ez befolyásolta az ő egész gondolkodását, érzését. Az Úrra bízta ezt az egész helyzetet akkor is: „ne számíttassék be nekik”. Akár pozitív, akár negatív okokból nem volt mellette senki a lelki testvérek, barátok közül, egy biztos, és ezt élte át: az Úr mellettem állott. És ez a döntő.

Ez a „mellettem állott” kijelentés különösen is hangsúlyosan kifejezi, hogy mennyire átérzi az Úr személyes jelenlétének a valóságát órá vonatkozóan. Hadd adjam vissza az ősi szónak a hangsúlyát még azzal, hogy benne van ez, hogy de az Úr énnekem mellém állt. És a mellém áll-ban is benne van, hogy én vagyok, aki mellé áll, de az énnekem, az én számomra is ott van előtte. Tehát nagyon hangsúlyosan énnekem kellett átélnem ezt nagyon személyesen, hogy itt van mellettem az Úr.

Szeretném azt is kiemelni, hogy Pál apostol ehhez hozzá van szokva. A női bibliaórán én föl tettem kérdésként, mert azért ez a szakasz is előttünk volt valamennyire, föl tettem a kérdést, hogy milyen élethelyzetben tapasztalta Pál apostol már meg ezt, hogy az Úr mellette van. És olyan jó volt hallani, hogy azért ismerjük azokat a történeteket. Ahol szó szerint is ugyanez a kifejezés szerepel, az a Cselekedetek könyve 27. részének a leírásában a hajótörés előtt közvetlenül megtapasztalt lelki élménye az apostolnak, mikor már tizennégy napja vihar van és már az apostol is úgy érezte, hogy talán vége mindennek, de egyszer csak éjjel jött az Úrnak az angyala, ott az angyal volt az Úr küldöttje, de az Úrnak a kijelentését, személyes üzenetét képviselte, itt tehát a szó is ugyanez volt, hogy mellém állt.

Korinthusban, amikor bátorítani akarta ott a szolgálatának a kezdeténél, hogy ne arra tekintsen, hogy milyen nehéz Korinthus városa a szolgálat szempontjából, mert Korinthus tényleg nagyon nagy bajokkal küzdött erkölcsileg is meg lelkileg is – olvassuk csak el a Korinthusi leveleket –, de az Úr azt mondta Pálnak nagyon személyesen, hogy egyrészt ne féljen, hirdesse nyugodtan az igét, „nekem sok népem van ebben a városban”.

A 23. részben pedig a Cselekedetek könyvében a gyilkos terv előtt szólt az Úr neki szintén éjjel, ott is arra bízta, hogy ő neki bíznia kell, nincs semmi probléma. Azután jött a hír hozzá, hogy igazából negyven férfi szeretné őt megölni, addig nem esznek és nem isznak semmit, amíg meg nem hal. De előtte már az Úr őt felkészítette.

Ezeket az eseményeket azért gondolom mindenképp kiemelni most itt, hogy láthassuk, hogy pontosan a nagyon súlyos gondok, kérdések, feladatok előtt vagy idején jellemezte ezt az apostol életében az Úr részéről, hogy ő odaáll mellé, nagyon közel jön, nagyon aktívan. Nem úgy van az ősi nyelven, amit a Károli így fordíthatott volna 'de az Úr mellém állván megerősített engem', mert akkor kevésbé lenne hangsúlyos a mellé állni, hanem azt mondta, hogy „de az Úr mellettem állott, és megerősített engem”. Tehát látszik, hogy Isten részéről ez a személyes jelenlét megerősítés akar először is fontos lenni. Az Úr személyes jelenlétéről biztosítja.

Te mikor élted át utoljára az Úrnak ezt a személyes jelenléte valóságát az életedben? Mondtam így, hogy éppen súlyos gondok, kérdések, feladatok előtt talán, de minden más helyzetben is nemcsak nehézségek, bajok idején, hanem lehet, hogy örömteli pillanatokban is az Úr szeretné az ő nagyon személyes jelenlétéről megerősíteni az övéit.

Hadd mondjam el, hogy számunkra a gyermekhét áldásai meg előtte itt is, ahogy én is itt lehettem a gyülekezeti hetünkön, a bejárós héten, vagy előtte a konfirmált meg a konfirmációra készülő fiatalokkal együtt az Eszter ifisokkal milyen nagy ajándéka az Úrnak az ő közelsége.

Itt nem azt olvassuk, hogy mondott volna valamit, hanem annyi van, hogy mellém állt az Úr és megerősített. Az „és megerősített”-ből következtethetünk arra, hogy akár a szava is erősíthet, de most olyan történeti leírás, ahol nincs ott, hogy esetleg mit mondott az Úr vagy az Úr angyala, hanem csak a tény, hogy mit tett.

„Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít.” (Filippi 4,13) Ott is gondoljunk arra, hogy előtte van szó az Úrban való örömről, hogy „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!”; tehát ott vannak az örömteli pillanatok is, de aztán folytatódik, hogy miért nem kell aggodalmaskodni a hétköznapok miatt. Meg aztán a szövegekörnyezetben jön az is, hogy Pál apostol tudott megelégedett lenni akkor is, amikor mindene megvolt, meg akkor is, amikor semmije nem volt. A körülmények sokfélék voltak, de az első római börtönlétében, ami egy picit úgy tűnik, hogy könnyebb volt, mint a második, amiről a mostani igeszakaszunk szól, tehát a börtönkörülmények között megtapasztalta az Úr Jézusban kapott megerősítetést.

A „megerősített engem” ez nem feltétlenül azt jelenti, hogy át is érzi az erőt a szónak a világi értelmében. Mert a Korinthusi 2. levél 12. részében meg éppen azt kellett neki megtapasztalnia az Úr nagyon személyes közelsége és szava miatt, hogy amikor erőtelennek érzem magam még mindig, akkor tapasztalom meg, hogy de az Úr ereje milyen hatalmasan munkálkodik. Ez a „megerősített engem” tehát lehet, hogy fizikailag egyáltalán nem érzi annyira erősnek magát vagy egyáltalán nem biztonságos az egész helyzet, amiben van ott a fogság körülményei között. Noha hadd húzzam alá újra: az első római fogsága vége azért bekövetkezett, ezt mindjárt mondom is. De megtapasztalta az Úr jelenlétének a valóságát az egyedüllétében ott a kihallgatásán – ha valóban így volt, márpedig így lehetett – abban is, hogy megerősített engem. Védekeznie kel-

DE AZ ÚR MELLETTEM ÁLLOTT

lett, érvelnie kellett római állampolgárként a kihallgató bírói tanács előtt, és megtapasztalta az Úr erejét – most hadd mondjak csupán ennyit.

Megint hadd kérdezzem meg: utoljára mikor tapasztaltad meg az Úr jelenlétéből adódóan ezt a megerősítettést, megerősítést? Megint a gyermekhét-re gondolva hadd említsem, hogy nekünk olyan sokat jelentett, amikor az egyik fiúnak sajnos láz miatt haza kellett jönni és imádkoztunk, hogy minél hamarabb jöhessen vissza, és az Úr megadta, hogy pénteken, az utolsó egész napon már gyakorlatilag reggelitől kezdődően velünk lehetett. Az Úr megerősített bennünket az imameghallgatásra nézve is. Mi persze hamarabb szeretnénk volna, de az Úr másképp döntött, de nagyon nagy megerősítés volt, hogy mégiscsak ott lehetett ő is és így lehetett teljes a csapat. Jelzem, hogy a szobaviziten még segíteni is tudott, és ez a szoba nyerte meg a szobavizitet azon a reggelen.

Az Úr, amikor megerősítette az apostolt ott a kihallgatásán is, nem úgy csinálta, hogy nem kell kihallgatáson lennie, eltünttet onnan minden vádolót, hanem benne van a helyzetben, csak az Úr jelenléte és megerősítése. Egy picit hasonló élményben lehetett része Dániel három barátjának a meleg helyzetben, amikor bekerültek Nabukodonozor király túlfűtött kemencéjébe. Nem a kemencéből és a kemencétől menekültek meg, hanem a kemencében tapasztalták meg ott mindenképpen az Úr nagyon személyes jelenlétét is, mert az Úr megjelent, ott négy személy volt, amit Nabukodonozor is láthatott.

Mert az Úrnak még célja volt az apostollal: „hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok”. Az Úrnak tehát a melléje állása nem is feltétlenül most már csupán azért volt, mert az apostol bajban van, bajban volt, mert ugye itt múlt idő van, hanem azért, mert a baj mellett az Úr nagyon jól tudta, hogy nekem még van tervem veled. Az épp mostani jelen állapotodat annak a függvényében szeretném kezelni, hogy majd a folytatásban megtapasztald az én misszióba küldő munkámnak a beteljesítő munkáját.

Itt is olyan beszédes az ősi kifejezésnek a hangsúlya, úgy van valahogy, ami még inkább mutatja, hogy itt az Úr munkálkodik, Pál csupán eszköz, hogy 'általam bevégeztessék az igehirdetés'. Mert az Úr – éppen a Timótheushoz írt levelek is mutatják –, hát ha Pált hazaviszi majd, ő már a mennybe megy, attól még a misszió ugye megy tovább, ott van Timótheus is meg a többiek. De az Úr úgy döntött, hogy én még veled kapcsolatban akarom beteljesíteni mindazt, amit megígértem. Ő már állt a római kihallgatás előtt. Császár elé is kell állnod – a császár elé is állhatott már Pál az első fogsága során, de az Úrnak még volt terve, volt még a pogányoknak szóló ígérek beteljesítésében Pállal célja és eszköze, ezért hosszú távon a cél az Úr melléállításával, megerősítésével Pál számára azért is volt, hogy azt a célt vigye tovább.

Lehet, hogy eljutott Hispániába is az első római fogságból való szabadulása után, amiből a Római levél 15. részében ír is vágyaként. Az biztos, hogy a Tituszhoz írt levél meg a Timótheushoz írt első levél, azok abban az időben születtek, amikor az apostol már kiszabadult ebből a fogságból. Ezért írja itt is: „és megszabadultam az oroszlán szájából”. A hosszú távú cél a szabadításban, a megtartásban, megerősítésben, hogy a pogányok között még mindig hir-

dethesse az ígét, rövid távon pedig megtapasztalta az Úr szabadító kegyelmét az oroszán szájából.

Azok az írásmagyarázók – zömmel a modernek –, akik ezt a szakaszt, illetve ezt a történeti részletet inkább Pál második római fogságára gondolják, amiből írja ezt a levelet is, és arra gondolnak, hogy Pál arról írhat, hogy a második fogsága során egy kihallgatás, és itt az oroszán szájából szabadulás mindenképpen az ő gondolataikban a szó soros értelmében nem kerül az oroszánok elé. Természetesen ez a jelentés is megállhat, de ennek a jelentésnek a magyarázatnak vannak gyenge pontjai az értelmezésnél. És szeretném kiemelni, hogy az ókortól kezdődően az egyházi atyák, illetve az egyházi lelki vezetők mind-mind olyan természetesen gondolták azt, amit már mondtam is, és én ezt szeretném folytatni. A görög bibliánkban szoktak lenni az eredeti szöveghez kapcsolódóan jegyzetek, hogy más helyen a Szentírásban hol van szó, és olyan jó volt látni, hogy a görög bibliámban nekem is ott van a Zsoltárok könyvére utalás: a 22. Zsoltár 22-23. versei.

Hogyha ezt a számot halljátok, hogy 22. Zsoltár, akkor eszetekbe jut-e valami Jézussal kapcsolatban? Mert ez messiási zsoltár. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” – rögtön ott van az elején ennek a zsoltárnak. És ilyen messiási zsoltárnak a 22-23. verseiben hallgassátok, hogy mennyire hasonló, majdnem szó szerint megegyeznek bizonyos kifejezések: „Ments meg engem az oroszán torkából, és a bivalyok szarvai közül hallgass meg engem. Hadd hirdessem nevedet atyámfiainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben.” Az oroszán meg a bivalyok jelképesek, a Zsoltárok könyvében is gyönyörű szóképek arra nézve, hogy milyen lelki valóság, igazság a való életben. Lehet tehát jelképesen mondva is: megszabadultam az oroszán szájából, azaz azok, akik ártani akartak nekem, nem tudtak ártani, bármit is tettek és bármennyire is egyedül voltam ott a kihallgatáson.

Azért azt jegyezzük meg – és ezt nem is szerettem volna semmiképp kihagyni a bevezető gondolatban is a zsoltárra utalva –, hogy Jézus, amikor ennek a zsoltárnak ezt a mondatát ki kellett, hogy mondja – „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” – ő ezt azért valóban átélte. Így hadd mondjam a folytatás miatt, hogy „de az Úr mellettem állott, és megerősített engem”, e zsoltár fényében Jézusra ott a kereszten nem vonatkozhatott arra a pillanatra vagy arra az állapotra vonatkozóan, amikor neki ezt át kellett élnie, hogy „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Utána természetesen jött minden más, hiszen győzött, elvégeztetett, „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.” De a keresztszörnyűségét azért abban lássuk meg ennél az újszövetségi ígénél is a zsoltár fényében, hogy Jézusnak vállalni kellett azt, hogy még az Isten sem állhat mellette, és nincs megerősítés, mert ezt el kell hordozni, bármennyire is nehéz volt.

Péter 1. levele 5. rész 7. versétől kezdődően: „Minden gondotokat ő reá vesétek, mert néki gondja van reátok.” – és aztán folytatja, hogy a Sátán mi mindent tesz azért, hogy mint ordító oroszán még az Úrét is eltántorítsa az Úrtól, a hittől, de neki semmi esélye nincs. Jézus nem véletlenül lett elhagyatott

DE AZ ÚR MELLETTM ÁLLOTT

és nem véletlenül vállalta az Úr Jézus mindazt amit a kereszten is meg feltámadásával, hogy ne csak Pál, hanem mi is átélhessük: „de az Úr mellettem állott, és megerősített engem”. Megszabadultam.

Ez Pálnak a múltbeli tapasztalat, amire visszaütal és visszagondol. És ez mindig olyan bátorító, ha belegondoltok, hogy van egy adott helyzet megint, picit jobban izgulunk a kelleténél, mert valami új helyzet, súlyos gond, kérdés, feladat előtt állunk, és egyszer csak az Úrnak az a kegyelmes munkája, hogy eszünkbe jut, hogy de hát mit tapasztaltunk korábban, a múltban, mit tett az Úr a múltban is már velünk, hát akkor a mostani helyzetben is mennyire egyszerű.

Szeretnék megint egy személyes példát mondani a gyermekekhez kapcsolódóan. Visszajöttünk szombaton az első gyerekhétről teljesen kipihenten, minden fáradtság nélkül természetesen, de csak átéreztem én is, hogy milyen a fáradtság. Aztán másnap úrvacsoraosztás, azután pedig úrvacsoraosztás után leültünk, hogy megbeszéljük a második gyermekhétnek a dolgait és ott is volt fontos megbeszélő. Viszont az első gyermekhét minden öröme vagy a bajok idején tapasztalt szabadítása az Úrnak, az már a második hét számunkra gondnak vagy nehézségnek tűnő megoldásai tekintetében nagyon bátorító lett. Hát ha az első héten az Úr megmutatott mennyi mindent, akkor a másodikon is ugyanezt fogja tenni, hiszen ő ugyanaz az Úr. Pluszban még nekem az is benne volt az élethelyzetben, hogy szombaton volt három éve, hogy az Úr édesanyámat hazavitte, úgyhogy a folytatás szempontjából is nagyon kifejező ez, hogy az Úrnak tényleg az élet, a hívő ember élete végén is, az utolsó órákban, percekben, napokban is ott van ez, hogy „de az Úr mellettem állott, és megerősített engem”.

Itt azt mondja Pál: „és megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az ő mennyei országára”. Más görög kéziratokban a 18. versben nincs ott az 'és' szó. Lehet így is fordítani tehát: megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől és megtart az ő mennyei országára. Ha van 'és' kötőszócska, ha nincs, a lényeg az, hogy nemcsak a múltban szabadított, hanem most is megszabadít minden gonosz cselekedettől.

De emlékszünk, hogy hát ezután az egyháztörténet szerint nemsokára Pált kivégzik. Mégiscsak elítélik és mégiscsak kivégzik. Azért ez mindenképpen gonosz cselekedet. Illetve emlékszünk, emlékezhetünk Pálnak sokfajta élethelyzetére, hogy hányszor tapasztalta meg a gonosz tetteknek a súlyát. Igen ám, de azt is tudjuk, hogy sokszor az Úrért voltak azok a gonosztettek ővele. Az Úrért vállalt szenvedés részei voltak a gonosz cselekedetek.

Mikor ezt mondja, hogy „megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől”, ez mindarra vonatkozik, amit az Úr olyannak minősít, hogy ettől meg kell szabadítani. Minden mást viszont nemcsak, hogy megenged az Úr, hanem van, amikor kifejezetten ez az akarata. Amikor Pál apostolnak a megtérése, az újjászületése bekövetkezett a damaszkuszi úton, nem is neki mondta el az Úr, hogy mi a terve vele, emlékeztek, hanem Anániásnak, aki fél odamenni hozzá, ezért erősíteni kell Anániást is. És hogy is mondta Pálról? „Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni.”

„És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől” – ez arra utal, hogy ez igaz. De az, hogy a mindenben mi minden van benne, ezt csak az Úr döntheti el. Mert amit az Úr meg akar hagyni Pál számára az élete végénél is, attól nem úgy szabadítja meg, hogy nincs gonosz cselekedet, hanem a gonosz cselekedetekben vagy még azokon keresztül is, azok által is megmutatja az Úr, hogy akkor is szabadító vagyok. Mert az Úr számára még a gonosz tettek is végső soron eszközök lehetnek az övéi számára, hogy megmutassa, hogy én nagyon közel vagyok ám most is hozzád. Éppen azért van veled az ami, mert nagyon közel vagyok hozzád.

Egyedül Jézushoz nem lehetett közel a kereszten kimondva ezt, hogy „Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?” – ott nem lehetett közel Isten, a szentsége ezt nem hordozhatja el, ott ítélni kellett.

De gondoljatok Jóbra. Most olvassuk Jób könyvét is. Jóbnak se volt egyszerű megtapasztalni, hogy az Úr nagyon jól tudja, hogy mi az, ami vele történhet és mi az, ami nem.

A gonosz cselekedetknél a 'cselekedet' szó egy olyan szóval van az ősi nyelven, amit lehet munkának is fordítani. Hétköznapi munkavégzés. Gonosz hétköznapi munkavégzésektől. Most ne a munkahelyünkre gondoljunk, nem azért mondtam, hanem arra, hogy ami másoknak lehet, hogy gonosz hétköznapi munkavégzés, amivel ártani akarnak az Úréinak, de közben az Úr ettől megszabadít engem – mondja Pál. Nem engedi az Úr.

Ami pedig mégis gonosz és rossz és attól inkább szabadulni szeretnék még mindig, ott meg az Úr megmondja, hogy nekem más a tervem. Ahogyan említettem, a Korinthusi 2. levél 12. részében is az Úrnak megvolt a terve Pál élete számára.

Mert így is folytatja: „és megtart az ő mennyei országára”. Ez a 'megtartani' szó az, ami az Úr Jézus születésénél a boldog hitvallás: „Mert született néktek ma a Megtartó,” – a Károli így hozza. A Megtartó – ez a tipikus kifejezés az ősi nyelven, ami Jézus esetében az ő szabadításának a csúcsa, és benne van az is, hogy ő nemcsak megszabadít, hanem ebben a szabadságban, szabadításban meg is tartja az övéit, engem is. Az ő országára, az ő országa számára, az ő országába való bemenetelre – lehet bármilyen formában is ezt a kifejezést fordítani –, és sejtitek, hogy ez az ő mennyei országa jelzi, hogy akkor ez a mennyei haza. Így is van a sorrend, hogy: megtart az ő országára, a mennyeire. A mennyeire.

Ebben az a hangsúlyos, hogy amíg e földön élek itt a börtön szörnyű körülményei között is és lehet, hogy Timótheus nem fog ideérni, lehet, hogy teljesen egyedül fogok maradni, de az Úr akkor is mellettem lesz e földön is és mindenképpen ott lesz mellettem a mennyei országban is, hiszen oda fog vinni. E földön élőként is, amíg itt tart, utána meg a mennyei hazára gondolva egészen az Úr Jézus eljöveteleig én biztos megtartatást tudok magam mellett.

Szeretjük mondani, hogy a hívő ember meghalása: az Úr az egyik kezéből áttesz a másikba. Ezt azért szerettem volna kimondani így, hogy ez is érzékelteti, hogy mennyire közel van az Úr. Édesanyám elmenetelénél ezt a szó legteljesebb értelmében átéltük, ahogy mondtam is már innen.

DE AZ ÚR MELLETTEM ÁLLOTT

Lehet, hogy ki fogják végezni. Sőt, ő ezt várja. Pál erről ír. De ha kivégzik is, a meghalás nekem nyereség. „Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.”

Átvisz, megtart az ő mennyei országára. Ez az ország ugyanaz az ország, amit a latornak is mondott az Úr Jézus: „Ma velem leszel a paradicsomban.” Vagy István vértanú a meghalásakor tudta, hogy az ő lelke is jó helyre megy. És remélem emlékeztek, hogy éppen ezért ő az utolsó előtti mondatával mondta ezt, hogy „Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!”, mert az élete utolsó mondata meg ez lehetett, hogy „Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt!” Még az utolsó mondatával is azokra akart gondolni, akik között őt az Úr használta a missziói küldetésben, mert ő már megy a mennyei országba, hiszen megtartotta őt is az Úr.

Ez a boldog reménység a jelen egyedüllétében is – mert az Úr mellénk áll – átélhető bármikor. Vannak olyan hívő testvéreink, akiknek a halálos ágyon való fekvése, illetve a meghalása úgy történt, hogy nem volt mellettük senki, mert nem lehetett mellettük senki. Elég, ha gondoltok a Covid-helyzetre. Még lelkipásztorként se lehetett néha bemenni valahova. És ilyenkor én olyan fájón gondoltam arra, hogy nem adatik meg valamelyik lelki testvérnek az, hogy személyesebben, mert hát ha be is mehetett a kórterembe, közel nem mehet hozzá, hát Covid van. De olyan fontos volt nekem akkor is arra gondolni, hogy jó, de hát én hiszem azt, hogy az Úr akkor is ott van az övéivel és át lehet érezni az ő jelenléte vigasztalását. Mert ha nem is lehet senki más mellettünk, de az Úr akkor is ott van velünk, ezt ő meg is ígérte.

És hadd mondjam ezt újra kiemelve: az Úr Jézusnak az utolsó mondata már az lehetett, hogy „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet” – itt már ott a mennyei Atyával való boldog szeretetkapcsolata. „Megtart az ő mennyei országára” – ez egy hatalmas boldogító kijelentés.

És a zárás: „Akinek dicsőség örökkön örökké! Ámen.” Az ’örökkön örökké’ kifejezés itt akarja kiemelni, hogy ez a végső üdvösségnek a legboldogabb állapota. A mennyei ország az még semmi ahhoz képest, ami majd örökkön örökké az Úrral lesz, hiszen új ég és új föld örök dicsősége. Meg a mennyei ország az csak Pál apostol lelkének volt vigasztalás, hiszen a testét neki is el kellett temetni, mert az még bűneset utáni test, akkor még nincs feltámadott test. De amikor majd eljön Jézus, akkor Pál apostol is feltámadott testben és az új ég és az új föld örökkévaló dicsőségében lehet majd boldog és tapasztalhatja meg, hogy mit jelent az Úr mellettem állása megerősítőleg. Addig is az Úr Jézus ott van az övéi mellett, a mennyei hazában ott van az Úr Jézus és ott van az övéi mellett. A mennyet nyugodtan képzeljük el így. „De az Úr mellettem állott, és megerősített engem” a földön is, a meghalásom pillanatában is ott van mellettem és a mennyei hazában is az övéi drága lelke mellett mindig ott van az Úr. De ha eljön az Úr Jézus, akkor meg örökkévaló módon.

És itt az Úr Jézusnak adja a dicsőséget, „akinek dicsőség örökkön örökké”. Hétköznapi életünk sokféle élethelyzete az igei üzenet szempontjából, amikor fontos a hívő embernek is, lehet, hogy fizikailag teljesen egyedül van, de az Úr

akkor is mellette áll és megszabadítja, ilyen hétköznapi során is nekünk mindig az örökkévaló Úrral való szeretetkapcsolat nézőpontja az igazi nézőpont. E földön élve is mindig az új ég és az új föld reménysége az igazi nézőpont, hiszen csak idő kérdése, hogy az Úr Jézus eljöjjön.

A szolgálatunk vége, a szolgáló életünk végére is igaz ez, és akkor is igaz, hogyha éppen kezded a szolgálatodat, ha éppen előtte vagy valami izgalmas szolgálatnak. De ha az Úr Jézus visszajön, akkor már nem e földön kell szolgálni, akkor majd ott nála mindörökké. De ha nem jön vissza az Úr, akkor a szolgálat elkezdése, végbevitel is Pálhoz hasonlóan ennek a drága bizonyosságnak az örömeivel. Övé a dicsőség örökkön örökké.

Mi mindig az örökkévaló Úrnak adjuk a dicsőséget. Akkor is, amikor átérezzük a sikeres szolgálataink sokféle örömét, de akkor is, hogyha átérezzük a sikertelen szolgálataink sokféle örömét abban az értelemben, hogy de az Úr melénk áll és megmutatja, hogy figyelj, nekem nem a szolgálatod a fontos igazán, hanem aki te vagy. És ha valami nem úgy sikerült, ahogy szeretted volna, nekem akkor is drága vagy, és majd a mellettem lételed még a szolgálatban is megerősít téged.

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, mert mi nemcsak tiéd lehetünk, hanem ezt a nagy kiváltságot is élhetjük, hogy szolgálhatunk. Bocsásd meg, amikor esetleg megfáradtunk a szolgálatban. Köszönjük, hogyha csak elfáradtunk, de te akkor is mutattad, hogy mennyire megerősítesz és lélekben fölemelsz.

És magasztalunk, amikor ezt is megtapasztaltuk oly sokszor, hogy nem kellett egyedül szolgálni, hanem ott vannak nekünk is Pálhoz hasonlóan a lelki testvérek, a barátok, a gyülekezet közössége.

És szeretnénk azért is hálát adni, hogy a nyári időszakban így a csendes heteken is különösen is mutatod, mennyire közel vagy te a tieidhez, és mennyire közel jössz azokhoz, akiket el akarsz hívni magadhoz végre a megtérésben, az újjászületésben. Kérjük is ezt, hogy ezen a héten is legyenek olyanok, akik merik az életüket a te kezébe tenni.

Köszönjük neked, hogy imádkozhattunk már a gyászban, a súlyos betegségben levő testvéreinkért. Most egyszerűen hadd kérjük az istentisztelet végén az imádságunkban, hogy ők is valóban éljék ezt a csodát át, hogy mellettük állsz, megerősíted őket akkor is, ha meggyógyítod, akkor is, ha hazaviszed a tieidet.

És köszönjük, hogy tőled kérhetünk erőt, bátorságot, leleményességet a szolgálat végzéséhez a folytatásban vagy akiknek új szolgálatuk van, nem régóta indult szolgálatuk, ők is hadd éljék át ennek az örömét.

Köszönjük, hogy rád bízhatjuk a háborúban szenvedőket, a katonákat is. Köszönjük, hogy ma is kérhetjük, hogy vess véget a háborúnak hamar. Különösen a kárpátaljai magyar véreinknek és az ottani lelki testvéreinknek, de minden más lelki testvérünknek is Oroszországban meg Ukrajnában adj helytállást, megerősítést.

DE AZ ÚR MELLETTEM ÁLLOTT

És kérünk arra, hogy könyörülj meg a mi vezetőinken. Arra kérünk, hogy a mi vezetőink is legyenek alázatosak a nagy hatalommal a kezükben, legyenek bölcsék és nekik is rendeld ki a pihenés idejét a nyári időszakban.

Urunk, köszönjük, hogy te a gonosz fölött is uralkodsz, és áldunk téged, hogy a te uralmatod végzed ma is. Hálát adunk, hogy mi ezért imádkozhatunk is, hogy végezzed.

És köszönjük, hogy ma is várhatjuk az Úr Jézus eljövetelét. Jövel, Urunk Jézus! Áldunk téged, mennyei Atyánk, hogy te időben fogod elküldeni a Fiút, a mennyei vőlegényt a te népedért.

Hallgasd meg az Úr Jézusért a könyörgésünket is és fogadd kedvesen imádatunkat, hálaadásunkat.

Ámen.

Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobbkezedet fogom, és aki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek! Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izrael, én megsegítelek, szól az Úr, a te megváltód, Izraelnek Szentje!

Ézsaiás 41,13-14

230. ének

1. Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet.
2. Bánt a sok gond, úz a bánat, Tört remény vagy félelem:
Ő nem hágy el, biztatást ad: Békesség van énvelem.
3. Boldogságnak napja süt rám; Jóság, fény jár utamon:
A keresztfa ragyogásán Fényesebb lesz szép napom.
4. Áldássá lesz ott az átok, Megbékéltet a kereszt;
El nem múló boldogságod, Békességed ott keresd!
5. Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet.